

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **J. H.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje,** se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 10. 4. 2015, č. j. 58 A 3/2014 – 28.

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 10. 4. 2015, č. j. 58 A 3/2014 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2014, č. j. OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále též jen „magistrát“) ze dne 23. 10. 2013, č. j. 82639/2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 300/2013 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 18 odst. 4 tohoto zákona, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 5 téhož zákona uložena pokuta 6 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců; současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím,

že dne 18. 8. 2013 v čase 22:05 hodin v obci Jablonec nad Nisou na ulici P. jako řidič motorového vozidla zn. BMW, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 40 km/h (naměřená rychlost byla 93 km/h, po odečtu možné odchylky měření byla rychlost stanovena na 90 km/h). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 10. 4. 2015, č. j. 58 A 3/2014 - 28 (dále též jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta.

V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval otázkami vztahujícími se k určení rozsahu (a způsobu), v jakém (a jakým) správní orgán zjišťuje skutečnosti, které jsou nutné pro vydání správního rozhodnutí a požadavky na jeho odůvodnění. S odkazem na § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) krajský soud konstatoval, že správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu. Správní orgán není povinen akceptovat všechny důkazy navržené účastníkem řízení (je třeba provést jen ty relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné), avšak musí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč takové důkazy provedeny nebudou. Dle krajského soudu je zřejmé, proč správní orgány v nyní posuzované věci považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné a nevzbuzující pochybnosti, a to s poukazem na výstup ze silničního rychloměru, platný ověřovací list radaru a osvědčení o způsobilosti k jeho ovládání zasahujícím policistou, kamerový záznam na CD nosiči z místa přestupku a protokol o výslechu svědka. Krajský soud aproboval argumentaci žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že silniční radarový rychloměr jeho obsluha (v daném případě proškolená) uvede pouze do činnosti a zadá údaje potřebné k měření (například směr, stanoviště, místo měření, rychlostní limit a údaje o obsluze); další činnost rychloměru je již plně automatická, včetně stanovení odklonu osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel, přičemž nedodržení požadovaného úhlu měření by mělo za následek anulování měření. V nyní posuzované věci však k anulaci nedošlo, proto je dle krajského soudu chybnost měření objektivně vyloučena (při zohlednění možné odchylky ± 3 km/h), a proto považuje provádění dalších žalobcem navrhovaných důkazů za nadbytečné. K výpočtu úhlu prováděného měření předloženému v odvolání krajský soud konstatoval, že na účinné zpochybnění výsledku měření by musela být zcela nepochybným způsobem identifikována vzájemná pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti, což pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel má především za to, že měření rychlosti v nyní posuzovaném případě bylo zatíženo vadou, kdy rychloměr byl nastaven v rozporu s návodem k obsluze (odklon osy radarového svazku od osy měřeného vozidla nečinil předepsaných 22°), přičemž tato vada měla výsledek měření zkreslit nad rámec tolerance rychloměru. Přípustná odchylka radarové hlavy od předepsaného úhlu činí pouze ± 1°, avšak v projednávané věci byla tato odchylka větší. Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že po dobu platnosti ověření přesnosti měření kalibrovaného rychloměru je chybnost měření objektivně vyloučena při zohlednění přípustné odchylky měření ± 3 km/h (tuto skutečnost krajský soud ani nijak neodůvodnil), a zastává názor, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a zároveň při své úvaze vycházel ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spise.

Stěžovatel v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 56, který dle názoru stěžovatele zcela zřejmě uvedený závěr krajského soudu vylučuje. Stěžovatel předložil také vyjádření výrobce rychloměru v jiné právní věci, které je dle jeho názoru rovněž v přímém rozporu se závěrem krajského soudu. Zároveň stěžovatel krajskému soudu vytýká, že vychází z ničím nepodloženého tvrzení, že v případě vadného nastavení rychloměru by rychloměr sám vyhodnotil měření jako vadné; takové východisko však není obecně známou skutečností, jak již konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37. Dle stěžovatele nelze zcela znemožnit jakoukoli obranu ve správním řízení a hledět na výstup z rychloměru jako na důkaz za žádných okolností nezpochybnitelný. Stěžovatel akceptuje judikaturní vývoj v otázce dokazování dopravních přestupků, zejména o nemožnosti obviněného v přestupkovém řízení požadovat po správním orgánu přezkoumání provedeného měření, aniž by sám alespoň uplatnil argumenty, které nesprávnosti měření mohou nasvědčovat, v dané věci však stěžovatel v odvolání konkrétním způsobem zpochybnil dodržení požadovaného úhlu výpočtem (úhel byl zřejmě cca o 10° menší). K tomu, aby byl zachován při měření požadovaný úhel, je nutné, aby byla vozidla (měřící i měřené) ve vzájemně rovnoběžné poloze. V případě pochybností stěžovatel navrhl provedení znaleckého posudku. Správní orgán se však těmito argumenty vůbec nezabýval a krajský soud označil takový postup za správný, což odůvodnil tak, že z ostatních důkazů (výstup z rychloměru, jeho ověřovací list a svědectví zasahujícího policisty) nevyplývá, že by měření bylo zatíženo vadou. Uvedený závěr krajského soudu považuje stěžovatel za zásadní porušení práva na spravedlivý proces, neboť krajský soud stěžovateli odepírá možnost dokázat opak.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že není podstatné, zda si byl vědom překročení dovolené rychlosti či nikoliv. Namítá, že řidič může jen stěží vědět, zda v určitém úseku silnice jel rychlostí 89 nebo 90 km/h, neboť takto drobný rozdíl není zpravidla ani z analogového tachometru seznatelný (pouhý rozdíl 1 km/h má však vliv na skutkovou i právní kvalifikaci).

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává mj. důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a existence procesních vad, které měly vliv na jeho zákonnost. Tvrdí, že pokud krajský soud neshledal důvodnými námitky spočívající v nezákonném neprovedení dokazování a nedostatečném vypořádání odvolacích námitek, byl povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit, a to pravdivými argumenty. Krajský soud však „vykonstruoval“ tvrzení, že byl-li použit přístroj kalibrovaný, je chybnost měření objektivně vyloučena, což je dle stěžovatele závěr nijak neodůvodněný.

Problematikou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (ať již správního či soudního) se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (kam směřuje argumentace stěžovatele), pod tento termín je nutno podřadit nedostatek důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (viz například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Mezi jiné vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, lze, mimo jiné, zahrnout takové zkrácení procesních práv, v jehož důsledku nebylo účastníku umožněno efektivně hájit v řízení svá práva (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 40/2003 – 66, publikovaný pod č. 469/2005 Sb. NSS).

V intencích shora uvedených východisek Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zjevné, jaké úvahy vedly krajský soud k závěru neakceptovat stěžovatelem navrhovaný důkaz (matematický výpočet, který má dle stěžovatele prokázat nedodržení návodem k obsluze silničního rychloměru předepsaného úhlu, a tedy ve svém důsledku nesprávnost naměřené rychlosti). Krajský soud se přitom výslovně ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, když uvedl, že v nyní posuzované věci nemohlo k nedodržení předepsaného úhlu měření dojít, neboť měření nebylo silničním rychloměrem anulováno, přičemž odkázal na teoretické principy měřícího přístroje RAMER 10C, založené ve správním spise. Z tohoto důvodu, shodně se žalovaným, považoval provedení dalšího důkazu za nadbytečné, neboť správnost měření již byla bez pochybností prokázána. Nadto krajský soud ke stěžovatelem navrhovanému důkazu dodal, že pro účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tedy vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti; to však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze. Krajský soud tedy srozumitelným a z hlediska logiky udržitelným způsobem vyložil, proč považuje dokazování provedené ve správním řízení za dostatečné a proč nevyhověl návrhu na provedení konkrétního důkazu v rámci soudního řízení. Těmito důvody byla neprůkaznost navrhovaného důkazu a dostatečnost již provedeného dokazování (soud přitom není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl - viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 – 72). Lze tedy k této kasační námitce uzavřít, že krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč považuje skutkový stav věci zjištěný správními orgány za dostatečný a navrhovaným důkazem nezpochybnitelný. Otázka, zda byla tato jeho úvaha správná, je již věcí věcného posouzení (viz dále).

Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda výše konstatované závěry krajského soudu obstojí z věcného hlediska. Jde tedy o zodpovězení otázky, zda v nyní posuzované věci mohl být na podkladě provedených důkazů zjištěn skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu, § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), případně zda tu existovala reálná možnost provedení i jiných důkazů, díky nimž by skutkový stav bylo možné považovat za nesporný. Podle konstantní

judikatury je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101). V přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaty; předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, jíž má být uložena povinnost, prospívají či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (například tím, že si vyžádá listiny, vyslechne další svědky, aniž mu to účastníci navrhují, provede místní ohledání, ustanoví znalce apod.).

Z těchto východisek hodnotil Nejvyšší správní soud i dokazování provedené správními orgány v dané věci, aprobované krajským soudem. Předně je nutno uvést, že magistrát provedl ve věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku, přičemž opatřil standardní sadu důkazů, nezbytných (a obvykle postačujících) pro zjištění skutkového stavu věci; skutkové závěry, které z takto provedeného dokazování dovodil, jsou pak principiálně udržitelné. Nelze ovšem přehlédnout, že stěžovatel již v rámci správního řízení, a to v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí (tento postup je v přestupkovém řízení přípustný – srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23), zpochybnil validitu klíčového důkazního prostředku – údajů o naměřené rychlosti, poskytnutých rychloměrem. Namítal, že při měření nebyl dodržen předepsaný úhel mezi rychloměrem a měřeným vozidlem, pod nímž má být měření (dle návodu k obsluze) prováděno, přičemž na podporu svých tvrzení nabídl jako důkaz matematický výpočet tohoto úhlu, vycházející z fotografie měřeného vozidla v době provedeného měření. Upozornil, že při nedodržení předepsaného úhlu měření může dojít k výraznému zkreslení naměřené rychlosti vozidla. Žalovaný tuto argumentaci odmítl a navrhovaný důkaz neprovedl, což odůvodnil jednak jeho neprůkazností (neschopností vyvrátit výsledky automaticky prováděného měření), jednak nadbytečností (provedené důkazy tvoří dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu věci). I tento postup je principiálně akceptovatelný, neboť odpovídá důvodům, pro které lze obecně návrh na provedení důkazu odmítnout (k tomu viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz).

V následně podané žalobě stěžovatel svou argumentaci zopakoval a dožadoval se, aby nabízený důkaz (matematický výpočet úhlu prováděného měření) byl proveden soudem. Obecný návod, jak v takových případech postupovat, lze nalézt v usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71. Rozšířený senát konstatoval, že za situace, kdy správní orgán provedl standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku, z něhož nevyvstávají rozumné pochybnosti o průběhu skutkového děje, přičemž účastník řízení provedené dokazování a jeho výsledky nezpochybnil, nemůže změna jeho pasivního postoje ve správním řízení obvykle vést k úspěchu v následném soudním řízení. Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo, neboť stěžovatel již v rámci přestupkového řízení předestřel jiný možný průběh

posuzovaného skutkového děje (který není možno označit za *a priori* nesmyslný či vyloučený) a nabídl na podporu svých tvrzení konkrétní důkaz. Za této situace tedy bylo na krajském soudu, *„aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním ´oddělil zrno od plev´, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval“* (bod [45] usnesení rozšířeného senátu).

Dle názoru Nejvyššího správního soudu těmto svým povinnostem krajský soud bezezbytku nedostál. Krajský soud se především ztotožnil se závěrem žalovaného o správnosti nastavení rychloměru (v souladu s návodem k obsluze), konkrétně požadovaného úhlu odklonu osy radarového svazku od osy měřeného vozidla, zejména s ohledem na výstup z ověřeného rychloměru (a teoretické principy jeho fungování), obsluhovaného proškoleným policistou. Základním (aprobovaným) argumentem krajského soudu bylo, že pokud se hodnota kmitočtu během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky neliší od průměrné hodnoty o více než stanovenou chybu měření, je měření považováno za správné; v opačném případě je měření anulováno. V daném případě měření anulováno nebylo, a proto je krajský soud (ve shodě s žalovaným) považoval za správné. K takovému závěru by však dle zdejšího soudu bylo třeba konkrétních argumentů, proč je povaha fungování rychloměru taková, že měření provede jedině při správném nastavení úhlu měření, zatímco nesprávné nastavení vede samo o sobě k tomu, že se měření neprovede. Krajský soud sice vycházel z teoretických principů fungování příslušného silničního rychloměru, založených ve správním spise, avšak tyto podklady nejsou nijak ověřené, proto na nich nelze postavit nezpochybnitelný závěr o správnosti předmětného měření.

Druhým důvodem, pro který krajský soud nepovažoval za potřebné stěžovatelem navrhovaný důkaz provést, byla jeho neprůkaznost; dle jeho názoru předložené výpočty nevycházejí z dostatečně verifikovaných údajů, neboť *„by musely být zcela nezpochybnitelným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze.“* Prakticky totožnými případy se zdejší soud již v minulosti opakovaně zabýval, a to dokonce ve vztahu ke zcela identickému důkaznímu prostředku, jehož provedení se stěžovatel domáhal. Například v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 – 38, konstatoval, že stěžovatel *„[s]voji argumentaci založil na prima facie nikoli nesmyslných fyzikálních argumentech opírajících se obecně známý princip fungování dopplerovského radarového rychloměru. I laik v oboru fyziky, disponující jen běžnou orientací ve způsobech měření rychlosti, z ´posudku´ pochopí, že úhel, který svírá měřicí radarový paprsek s osou jízdy měřeného vozidla, by mohl mít vliv na výsledek měření, neboť čím ostřejší tento úhel je, tím bližší skutečné rychlosti vozidla by měl být výsledek přístrojem naměřený. Ostatně jistě i proto je v návodech k obsluze měření určeno, že měřit je třeba jen v určitém rozsahu uvedených úhlů, aby bylo možno výsledek měření považovat za spolehlivý, neboť s účinky tímto způsobem vyvolaného zkreslení výsledku měření je nutno počítat a příslušným nastavením přístroje je eliminovat. Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá žádným způsobem spekulovat, zda tvrzení stěžovatele v ´posudku´ se zakládají na pravdě ohledně přesné polohy měřeného a měřícího vozidla v časovém intervalu, v němž proběhlo měření, a na fyzikálně korektních úvahách, anebo nikoli. Prima facie však se ´přiměřeně inteligentnímu laikovi´, kterým je v tomto ohledu nutně i soudce, nejeví být absurdními, vymykajícími se racionalitě a*

současnému stavu poznání. Krajský soud proto s tvrzeními toho typu, jaká přednesl stěžovatel v ´posudku´, může naložit v zásadě jen dvěma způsoby. V první řadě, pokud jsou již prima facie i z pohledu ´přiměřeně inteligentního laika´ absurdní, nesmyslná, vymykající se současnému stavu poznání, je může bez toho, aby se jimi dále zabýval, odmítnout jako irelevantní. V takovém případě není třeba ani nařizovat jednání a provádět dokazování, neboť soud se toliko vypořádává s tvrzením účastníka a říká o něm, že z povahy svého obsahu nemůže toto tvrzení vést ke skutkovým závěrům relevantním pro řízení. Pokud však – jako je tomu i v případě stěžovatele – jeho tvrzení uvedenou ´nekvalitou´ netrpí, musí se jimi zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, zde tedy, zda závěry ´posudku´ jsou fyzikálně korektní. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán." V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by se měl od výše uvedeného náhledu na relevanci stěžovatelem předloženého důkazního prostředku odchylovat, a to tím spíše, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, respektive mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Přiložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři *Záznam o přestupku*), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření. Je tedy zcela zřejmé, že závěr krajského soudu o apriorní nepoužitelnosti stěžovatelem navrhovaného důkazu pro nemožnost verifikace jeho vstupních údajů byl nejen blíže nezdůvodněný, ale i věcně neudržitelný.

Z výše uvedených důvodů je tedy zřejmé, že krajský soud pochybil, pokud stěžovatelem navrhovaný důkaz odmítl pro jeho apriorní neprůkaznost a neschopnost zpochybnit výsledky dokazování, z nichž vycházely správní orgány. Řízení před krajským soudem tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Konečně, co se týče námitky stěžovatele, dle které není vůbec podstatné, zda si byl vědom toho, zda rychlost překročil či nikoliv, neboť řidič může jen stěží vědět, zda v určitém úseku silnice jel rychlostí 89 nebo 90 km/h, protože takto drobný rozdíl není zpravidla ani z analogového tachometru seznatelný (pouhý rozdíl 1 km/h má však vliv na skutkovou i právní kvalifikaci), touto argumentací se Nejvyšší správní soud věcně nezabýval, neboť stěžovatel ji neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak mohl učinit. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o *důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Je přitom evidentní, že stěžovateli v uplatnění této námitky nic nebránilo (nejde například o reakci na argumentaci krajského soudu, vyjádřenou poprvé až v odůvodnění jeho rozsudku).

S ohledem na výše konstatovanou existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.)

V průběhu dalšího řízení krajský soud zváží, zda deficity dokazování odstraní sám (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) nebo zda rozhodnutí žalovaného zruší a zaváže jej k doplnění dokazování v intencích právního názoru vysloveného zdejším soudem. Dokazování lze doplnit jednak provedením důkazu, kterým by bylo prokázáno, zda nedodržení stanoveného úhlu měření vede (z technické podstaty rychloměru) vždy k anulaci měření (tedy i k absenci fotografie měřeného vozidla s údaji o naměřené rychlosti), případně věcným vyhodnocením technického výpočtu úhlu měření, předloženého zmocněncem stěžovatele Ing. J. již v rámci přestupkového řízení; pro posouzení jeho relevance se nabízí ověření užitých vstupních údajů (vynesených z fotografie vozidla stěžovatele) výše zmiňovanou technickou pomůckou výrobce rychloměru. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu